

[Rager.]

sagde, at nogle havde mistet Arbejde ved Valutakontorets Virksomhed. Det er rigtigt, at nogle har mistet deres Virksomhed, og andre har faaet Arbejde, det ærede Medlem skal blot her ikke slutte fra Særtilfælde, men se paa det generelle. Jeg oplyste i Gaar det ærede Medlem om, at der var kommet 105 000 flere i Arbejde nu, end da Valutacentralen begyndte, det er et Tal, der betyder noget; naturligvis har nogle faaet mindre Arbejde, men mange flere har faaet mere.

Der er et Punkt, jeg desværre ikke fik berørt i Gaar, det er en Tanke, som er rejst for nogen Tid siden i et Tidsskrift af det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, at man eventuelt kunde hjælpe paa Forholdene i Provinsen ved Oprettelse af Filialer af Valutacentralen i Provinsen. Det er vist et Spørgsmaal, man ikke kan svare ganske nøje paa med det samme, men hvis vi paa en eller anden Maade kunde overveje det i Udvalget, og hvis den højtærede Handelsminister velvilligst vil være med til at overveje Spørgsmaalet, var det muligt, at man paa en eller anden Maade kunde komme den sikkert paa visse Punkter paa dette Omraade uheldigt stillede Provins til Hjælp, og det vilde jeg hilse med Glæde.

Det ærede Medlem Hr. Prieme vil jeg gerne først og fremmest minde om, at da Grosserer-Societetet, dengang Valutacentralens Ordning begyndte, paakaldtes til Hjælp, erklærede Grosserer-Societetet, at det ønskede ikke erhvervsmæssig Medvirken til Valutacentralens Gennemførelse.

Jeg skal ellers ikke komme ind paa det ærede Medlems Betragtning, ud over at jeg ganske ligesom i Fjor siger til det ærede Medlem, at der fra min Side overhovedet ikke har været klaget over, at Grosserer-Societetet ikke har anbefalet tilstrækkelig mange Ny-Importører; det, jeg har klaget over, er den Maade, hvorpaa Fordelingen til Ny-Importører har fundet Sted, idet det har været medvirkende til, at der er anerkendt saa mange Ny-Importører med saa mange Smaabeløb, at man derigennem har ødelagt Ordningen, fordi de unge Mennesker ikke er i Stand til at oparbejde en Forretning. Det er ganske simpelt Tilfældet, og derved er i Virkeligheden det, man havde tilstræbt ved Ny-Importører, nemlig at sætte unge Mennesker i Gang med at drive Forretning, saboteret.

Naar det ærede Medlem derefter fremsætter forskellige Bemærkninger om Formanden for en Forening og noget af den Slags, har det overhovedet ingen Interesse

for mig. Det forekommer mig i det hele taget uheldigt, at man om en Person, der har paataget sig Formandsskabet i en Forening, fremsætter Insinuationer uden at tale lige rent ud; men hvorledes det er med denne Formand eller ej, interesserer mig ikke over for det principielle Spørgsmaal, at Grosserer-Societetet har forsømt sin Opgave, de tvangsindlagte Grosserer har ikke varetaget Interesserne, for alle de nye Importører har maattet danne en anden Forening til Varetagelse af deres Interesser.

Valdemar Thomsen: Den højtærede Handelsministers Tilsagn om, at han vil være opmærksom paa den handelspolitiske Side, glæder mig naturligvis, og det maa rigtignok alvorligt haabes, at andre Formaal ikke tager Hovedopmærksomheden. Handelsministeren udtalte angaaende Afleveringspligten, at Landbruget var frit stillet, om det vilde sælge sin Valuta eller ej. Ja, det er, ligesom man tager det. Den tidligere Handelsministers Fortolkning gaar ud paa, at der, skønt Afleveringspligten er ophævet, alligevel er Pligt til at aflevere. Længere ud i Urimelighed kan man vanskeligt komme, og man vil nu fra Ministeriets Side have Domstolene til at idømme danske Landmænd Bøder eller Fængsel efter denne Fortolkning, som i Virkeligheden ikke er en Fortolkning, men simpelt hen en Ændring af den bestaaende Lov. Derfor rejser der sig med Bekendtgørelsen af 11. September et alvorligt Spørgsmaal, nemlig om den almindelige Retssikkerhed. For at der her er Tale om en Ændring af Loven, altsaa et Provisorium, er der for mig aldeles ingen Tvivl om. Efter Bekendtgørelsen af 23. August 1932 gik Landmændene selvfølgelig ud fra, at det uigenkaldeligt var Slut med Aflevering af fremmed Valuta, og derfor vil der ogsaa — og med Rette — rejse sig en voldsom Indignation, saafremt Højesteret følger Underinstansernes Afgørelse. Foreløbig tillader jeg mig at tvivle om, at Højesteret vil straffe paa et saadant Grundlag.

Men selv om det formelt muligvis kan forsvares at dømme ved Provisoriet som Grundlag, saa vil Ansvarret helt og fuldt komme til at hvile paa de tre Partier, der gav Tilslutning til Bekendtgørelsen af 11. September, og i nogen Grad ogsaa paa Partiet Venstre, idet man maa formode, at Forudsætningen for Venstres Tilslutning i December 1932 var, at Afleveringspligten, som Aftalen i Maj 1932 gik ud paa, bortfaldt, og naar det er Tilfældet, saa spørger man uvilkaarligt sig selv, hvorfor Partiet ikke omgaaende nedlagde en energisk Pro-